

Μια χριστιανική θεολογία - ή φιλοσοφία - στη βάση της αρχικής εβραϊκής θρησκείας

Συντάχθηκε με την ευκαιρία του ANTICA NAMUR 2021

*La Danse - Charles Samuel (1862 - 1935), Ecole belge 1913
αγοράστηκε από: Fr. Janssens van der Maelen, Βρυξέλλες 2020*

Με δύο παραρτήματα: σελ. 2 για την αρχική εβραϊκή θρησκεία και σελ. 12 για το πώς οι νέοι άνθρωποι και ιδιαίτερα τα κορίτσια με την προδιάθεσή τους για υψηλή ηθική στέλνονται - πολιτισμικά - σε λάθος κατεύθυνση.

Σημείωση: Η ιδέα απευθύνεται κυρίως σε νέους. Και γι' αυτούς πρέπει να μπω σε λεπτομέρειες και να γράψω τα πάντα πολύ καθαρά, γιατί αν δεν το κάνω αυτό, θα τα κάνουν πάλι όλα λάθος!

Η αυθεντική εβραϊκή θρησκεία είναι η κατ' εξοχήν διαχρονική φωτισμένη θρησκεία. Ο Ιησούς αντιμετώπισε εδώ μια κραυγαλέα παρακμή.

Είναι ξεκάθαρο ότι μια τέτοια κατάχρηση, την οποία αντιμετώπισε αυτός ο οικοδόμος, ο Ιησούς, στην πραγματικότητα δεν επιτρεπόταν καθόλου, ειδικά στην ιουδαϊκή θρησκεία! Διότι ακριβώς η εβραϊκή θρησκεία είναι ωστόσο η μόνη θρησκεία που έχει εδώ αξιακές αντιλήψεις ιδιαίτερα και για την κατάσταση της γυναίκας, οι οποίες είναι απολύτως θετικές και τις οποίες καμία άλλη θρησκεία δεν έχει να προσφέρει!

Ωστόσο, η εβραϊκή θρησκεία αρχικά δεν ήταν καθόλου θρησκεία, αλλά μια πολύ διαφωτισμένη και ανθρωπίνη στάση ζωής, ακόμη και με τη σύγχρονη έννοια του όρου. Αναφέρομαι επίσης στον επίλογο. Τα πάντα έγιναν μια τυπική θρησκεία μόνο όταν η στάση ζωής ξεχάστηκε ή καταπιέστηκε, πιθανώς επειδή αυτοί που ήταν σύντομα επικεφαλής είχαν περισσότερα πλεονεκτήματα με αυτόν τον τρόπο (όπως συμβαίνει σε όλες τις θρησκείες κάποια στιγμή). **Τέλος πάντων, η αυθεντική εβραϊκή θρησκεία** (ή απλώς η στάση ζωής) **είναι η μόνη θρησκεία** (για να χρησιμοποιήσουμε τον όρο "θρησκεία" εδώ):

- **Το οποίο αφορά την αληθινή μονογαμία.** Αυτό που εννοείται είναι η μονογαμία η οποία δεν επιβάλλεται, αλλά συμβαίνει και επιδιώκεται εντελώς εθελοντικά και με χαρά και η οποία επίσης δεν βιώνεται μόνο μετά το γάμο, αλλά η μονογαμία η οποία είναι επίσης πραγματικά γνήσια, ότι υπάρχει μόνο ένας σεξουαλικός σύντροφος σε όλη τη ζωή (εκτός από την περίπτωση χηρείας). Αυτό λοιπόν σημαίνει ότι δεν πρόκειται μόνο για τη ζωή σε αυτή τη μονογαμία, αλλά και για την προετοιμασία με την παραίτηση από τους δίσκους πριν από το γάμο. Επομένως, η ηθική της μονογαμίας πρέπει να μπορεί να γίνει αρκετά ελκυστική ώστε να είναι επιθυμητή στους νέους.

- Και αν αυτή η μονογαμία βιώνεται πραγματικά γενικά, τότε πραγματοποιείται και το όραμα μιας αρμονίας των ανθρώπων χωρίς φόβους και σε μια αδιαμόρφωτη ανθρωπιά, **που συγκεκριμενοποιείται από την παραδεισένια ουτοπία της γύμνιας.** Η ιστορία του παραδείσου της Βίβλου δεν είναι επομένως ποτέ και δεν πρέπει να θεωρηθεί ως ιστορικό γεγονός (όπως δεν είναι και άλλες πρώιμες ιστορίες, όπως η ιστορία της δημιουργίας). Σίγουρα δεν θεωρήθηκε ποτέ "κυριολεκτική" από τους συγγραφείς που την έγραψαν ίσως 3000 χρόνια πριν, όπως μας διδάχθηκε στο μάθημα των θρησκευτικών των παιδιών μας στο παρελθόν και όπως την βλέπουν και τη διδάσκουν ακόμη και σήμερα ορισμένες αιρέσεις. Αντίθετα, πρόκειται για μια ιστορία κατά της πορνείας σε λατρείες γονιμότητας προς τιμήν των όποιων θεοτήτων ήταν διαδεδομένες την εποχή που γράφτηκε η ιστορία (βλ. σελ. 50) - μια τέτοια θεότητα γονιμότητας βρίσκεται επομένως πίσω από το φίδι st Η "λατρεία" μέσω της σεξουαλικής επαφής, φυσικά, σημαίνει επίσης παραβίαση της ουτοπίας της αληθινής μονογαμίας, και η συνέπεια αυτού είναι "τα μέρη του σώματος που κρύβουν ντροπή" (εν συντομία KTVS). Αυτό λοιπόν σημαίνει επίσης ότι η δήλωση της αφήγησης του Αδάμ και της Εύας είναι ότι μόλις πραγματοποιηθεί η ουτοπία της αληθινής μονογαμίας, αυτή η ντροπή καθίσταται περιττή.

Η πίστη στον Θεό είναι μάλλον δευτερεύουσα σε αυτό. Διότι ένας θεός κατασκευάστηκε βασικά μόνο για να έχει μια εξουσία για τους δικούς του ανθρώπους πίσω από την ιδέα της μονογαμίας και για να έχει ένα επιχείρημα απέναντι στους άλλους θεούς που υποτίθεται ότι έπρεπε να λατρεύουν αυτές οι μικρές ανθρωπίνες λατρείες.

● Η εβραϊκή θρησκεία είναι πάνω απ' όλα η μόνη θρησκεία **στην οποία η γυναίκα έχει επίσης το δικαίωμα να βιώνει οργασμό**. Για να λειτουργήσει πραγματικά η πραγματική μονογαμία, είναι βέβαια σημαντικό η γυναίκα να επιτυγχάνει ολοκλήρωση και στα σεξουαλικά θέματα, δηλαδή να βιώνει και αυτή οργασμό. Αυτό δεν σημαίνει οργασμό, όπως τον βλέπει ο ψυχολόγος Βίλχελμ Ράιχ, ο οποίος μπορεί να επιτευχθεί με κάθε είδους τεχνικά τεχνάσματα, αλλά μάλλον έναν οργασμό που προκύπτει σχεδόν αυθόρμητα από την αρμονία ή και από τη συγγένεια των ψυχών δύο ανθρώπων, δηλαδή μόνο με τα ελαφρότερα αγγίγματα και κυρίως χωρίς διείσδυση, κατ' αρχήν ακόμη και πλήρως ντυμένος. (Σημείωση: Αυτός ο οργασμός θα πρέπει επίσης να είναι ένας στόχος για πρώτη φορά σήμερα, διότι σύμφωνα με πληροφορίες της εφημερίδας DIE WELT, τουλάχιστον τα δύο τρίτα όλων των γυναικών δεν βιώνουν ποτέ οργασμό!)

Αν αυτό δεν είναι μια σπουδαία θρησκεία, η οποία επινοήθηκε εκείνη την εποχή ενάντια στις απάνθρωπες θρησκείες και η οποία σήμερα θα είχε το υλικό για να ξεπεράσει όλες τις άλλες θρησκείες, οι οποίες στο τέλος είναι αρκετά συχνά μόνο καλλιέργειες τραυμάτων που υπέστησαν σε συνδυασμό με λαϊκές δοξασίες και δεισιδαιμονίες (στις οποίες στη συνέχεια έρχονται επιχειρηματικά συμφέροντα και δομές εξουσίας και η ανάγκη για οριοθέτηση από τους άλλους)! Έχω την εντύπωση, ωστόσο, ότι συνήθως ακόμη και οι Εβραίοι δεν έχουν ιδέα γι' αυτό.

Τώρα, το πρόβλημα την εποχή του Ιησού ήταν ότι αυτή η εβραϊκή "αρχική θρησκεία" είχε ήδη "θαφτεί" στην εποχή του ή τουλάχιστον είχε περιπέσει σε μεγάλο βαθμό στη λήθη και ως εκ τούτου κανείς από τις αρχές, που είχαν τον λόγο εκείνη την εποχή, δεν ενδιαφερόταν πλέον γι' αυτήν. Η εβραϊκή θρησκεία ήταν σε μεγάλο βαθμό παγωμένη σε λατρεία - και η σεξουαλική κακοποίηση είχε γίνει σχεδόν κανόνας. Έτσι, αυτός ο οικοδόμος ή εργολάβος Ιησούς (για τον "εργολάβο" βλέπε επόμενο σημείο) πρέπει να το συνάντησε αυτό και να είδε μια κραυγαλέα διαφορά μεταξύ του ισχυρισμού και της πραγματικότητας της εβραϊκής θρησκείας και προσπάθησε να επαναφέρει την αρχική θρησκεία στη ζωή. Θα πρέπει να ήταν πολύ καλός με τους κανονικούς του συντρόφους, αλλά θα πρέπει να υπήρχαν πολλοί άλλοι που δεν είχαν κανένα απολύτως ενδιαφέρον για αυτό ακριβώς.

Εν πάση περιπτώσει, με τις γνώσεις μου ως θεολόγος και μετά από 30 χρόνια επαγγελματικής εμπειρίας ως δάσκαλος, προσπάθησα να συνδυάσω τα ιδανικά της παλιάς εβραϊκής ουτοπίας σε μια θετική έννοια σε αυτό το έργο εδώ, έτσι ώστε να είναι προσιτά στους νέους ανθρώπους. Επειδή οι νέοι άνθρωποι εξακολουθούν να έχουν ιδανικά μιας τέτοιας ουτοπίας και θα ήθελαν να τα ζήσουν, αν ήξεραν μόνο πώς.

Και νομίζω ότι δεν τα πάω και τόσο άσχημα εδώ, βλέπε το δεύτερο μέρος αυτού του τεύχους! Ωστόσο, δυστυχώς, όταν ήμουν δάσκαλος δεν είχαν αναπτυχθεί ακόμη όλα πλήρως.

Ο Θεός γράφει επίσης ευθεία σε στραβές γραμμές: μέσω των αντιπάλων της πίστης στον πραγματικό Ιησού.

Θεολογία και πρακτική της πίστης μετά τον πραγματικό Ιησού: Ο πραγματικός Ιησούς ήταν μάλλον περισσότερο ένας τυπικός ερευνητής δημοσιογράφος (όπως θα λέγαμε σήμερα) - και έπρεπε επίσης να πεθάνει εξαιτίας αυτού. Στη συνέχεια, διαψεύστηκε, τρόπον τινά, τέλεια από τους αντιπάλους του.

Υπάρχουν αρκετοί επικριτές τόσο των εκκλησιών όσο και της χριστιανικής πίστης γενικότερα, οι οποίοι λένε ότι ολόκληρη η χριστιανική θρησκεία είναι κενή φαντασία, ότι είναι λίγο πολύ φανταστική, ότι είναι βασικά ψέματα και απάτη.

Αυτές οι επικρίσεις προφανώς αναπηδούν σε μεγάλο βαθμό ή ακόμη και στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό στους θεολόγους και τους άλλους εκπροσώπους των εκκλησιών - πολύ συχνά δεν φαίνεται να τις λαμβάνουν υπόψη τους και έτσι δεν ενδιαφέρονται ούτε γι' αυτές. Συνεχίζουν σαν όλα όσα ερευνούν και διακηρύσσουν να έχουν στέρεο έδαφος.

Νομίζω όμως ότι ανάμεσα σε αυτούς τους επικριτές της χριστιανικής θρησκείας και εκκλησίας υπάρχουν και αρκετά σοβαροί επιστήμονες που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται σοβαρά υπόψη. Δεν είναι ίσως ακόμη και σύμφωνο με την καλή πίστη στον Θεό να εμπιστευόμαστε ότι κάτι θετικό θα προκύψει για την πίστη μας και, επομένως, και για την Εκκλησία, αν ασχοληθούμε με τέτοιους επικριτές που πρέπει να τους παίρνουμε στα σοβαρά;

Σκέφτομαι εδώ συγκεκριμένα τρεις από αυτούς:

1. Karlheinz Deschner (1924-2014), ο οποίος άλλωστε σπούδασε θεολογία, φιλοσοφία, λογοτεχνία και ιστορία - και απέκτησε και διδακτορικό δίπλωμα. Στο βιβλίο του "Der gefälschte Glaube - die wahren Hintergründe der kirchlichen Lehren" (Η πλαστή πίστη - το αληθινό υπόβαθρο της εκκλησιαστικής διδασκαλίας), περιγράφει (όπως άλλωστε και άλλοι) ότι τα περισσότερα από τα περιεχόμενα της πίστης είναι λογοκλοπές από αρχαίες μη χριστιανικές θρησκείες

Και εδώ είναι τρεις εικόνες που δείχνουν ότι οι βασικές χριστιανικές "αλήθειες της πίστης" είναι λογοκλοπές από άλλες θρησκείες:

Το ψηφιδωτό "Η Ευρώπη με τον Δία ντυμένο ταύρο" βρίσκεται στο Εθνικό Μουσείο της Νάπολης. Δεν χρειάζεται να τυπώσω μια εικόνα της παράλληλης ιστορίας στην Καινή Διαθήκη για τον "Ευαγγελισμό της Μαρίας".

όπως η παρθενογένεση ή η τεκνοποίηση από θεϊκό πατέρα, η υιότητα του Θεού, η λυτρωτική λειτουργία ενός υιού του Θεού, τα θαύματα, ακόμη και η σταύρωση ενός θεού, η ανάσταση νεκρών και η ανάσταση, οι λατρευτικές εκδηλώσεις με ψωμί και κρασί.

Η Ίσιδα με τη μορφή πουλιού κατά την αφύπνιση του Όσιρι, ο οποίος είχε πεθάνει στη μάχη κατά του κακού και στη συνέχεια πέρασε τρεις ημέρες επισκεπτόμενος τις ψυχές των νεκρών στον κάτω κόσμο - ανάγλυφο στο νεκροταφείο του Σέθου Α' στην Άβυδο (Αίγυπτος) - έτσι η ιστορία της ανάστασης του Ιησού δεν είναι κάτι καινούργιο.

Το ανάγλυφο της Ανάληψης του αυτοκράτορα Αντώνιου Πίου και της συζύγου του Φαουστίνας βρίσκεται στα Μουσεία του Βατικανού (φωτογράφησα το γύψινο εκμαγείο στο Ρωμαϊκό-Γερμανικό Μουσείο στο Μάιντς). Σίγουρα είστε εξοικειωμένοι με τους πίνακες της Κοίμησης του Ιησού και ακόμη περισσότερο της Παναγίας.

2. ο Δανός ινδολόγος Christian Lindtner (1949 - 2020) με τις επαγγελματικές του γνώσεις στα ελληνικά και τα λατινικά και στις αρχαίες ινδικές γλώσσες Σανσκριτικά και Πάλι. Στο βιβλίο του "Τα μυστικά του Ιησού Χριστού", ο Λίντνερ περιγράφει πώς η Καινή Διαθήκη είναι προφανώς σε μεγάλο βαθμό λογοκλοπή από αρχαία ινδικά βουδιστικά κείμενα - "φτιαγμένα" με "ένθετα" από τις μυθολογίες που είναι τυπικές στη Δύση, αλλά και από τον Ιουδαϊσμό. Ο Lindtner το εξηγεί αυτό λέγοντας ότι οι βουδιστές μοναχοί ήθελαν να δημιουργήσουν έναν βουδισμό για τη Δύση, αλλά ενδιαφέρονταν μόνο για τη βουδιστική φιλοσοφία και έτσι έχτισαν αυτόν τον βουδισμό σε ένα (εξωτερικό) "πλαίσιο" που ήταν

κοινό στη Δύση. Ο "βουδιστικός ήρωας" του Βουδισμού για τη Δύση είναι επομένως ένας Ιησούς που επινόησαν οι βουδιστές, και έτσι ο Lindtner καταλήγει στην πεμππουσία "ο Ιησούς είναι ο Βούδας". Περισσότερα για τον Christian Lindtner στη διεύθυνση <https://unser-mitteuropa.com/in-memoriam-dr-phil-christian-lindtner-1949-2020/> (ή πιο εύκολα μπορείτε να αναζητήσετε πληκτρολογώντας στο google: "Christian Lindtner" και "Unser Mitteleuropa").

3. ο εβραιοαγγλόφωνος μελετητής του Ταλμούδ Hyam Maccoby (1924-2004), ο οποίος ήταν πρόσφατα καθηγητής στο Κέντρο Εβραϊκών Σπουδών του Πανεπιστημίου του Λιντς. Στο βιβλίο του "Ο Μυθοποιός", ο Maccoby ασχολείται με αυτόν τον "νεοφερμένο" Παύλο - και περιγράφει, μεταξύ άλλων, πώς μετέφερε τις "ιστορίες" και τις τελετές που γνώριζε από την παιδική του ηλικία στην Ταρσό, κύριο κέντρο της ενίοτε αιματηρής λατρείας του Άππη και του Άδωνη, στον Ιησού και δημιούργησε έτσι μια εντελώς νέα θρησκεία που δεν έχει καμία ή τουλάχιστον όχι πολλή σχέση με τον πραγματικό Ιησού. Έτσι, όπως ο Lindtner λέει "ο Ιησούς είναι ο Βούδας", ο Maccoby θα έλεγε - βασιζόμενος χαλαρά στον Παύλο - "ο Ιησούς είναι ο Άπτις".

Αυτό που ανακάλυψαν αυτοί οι τρεις κριτικοί επιστήμονες θα ήταν στην πραγματικότητα το θανατηφόρο χτύπημα για τη χριστιανική μας πίστη. Εξάλλου, περιστρέφεται γύρω από τις πιο σημαντικές διδασκαλίες που συνθέτουν την πίστη μας.

Αλλά δεν είναι το τέλος της ημέρας!

Την αποφασιστική ένδειξη για το τι ήταν ο Ιησούς και για τι δεσμεύτηκε και γιατί σκοτώθηκε τόσο σκληρά, την πήρα παραδόξως από έναν γείτονα, έναν αγρότη, στο Knolleburekaff ("χωριό που καλλιεργεί ζαχαρότευτλα") δυτικά της Κολωνίας (εκεί καλλιεργούν περισσότερα από ζαχαρότευτλα) όπου ζω. Κάποτε είχε νοικιάσει ένα από τα διαμερίσματά του στο μετασκευασμένο "λατομείο" στα χωράφια σε έναν νταβατζή, έναν επαγγελματία της ημιμάθειας, και είχε συζητήσει μαζί του για τον "επαγγελματικό του τομέα". Και όταν κάποια στιγμή μου μίλησε, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι η περίφημη ιστορία του Ιησού που σώζει έναν αμαρτωλό από τον λιθοβολισμό στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη είναι ξεκάθαρα μια ιστορία τιμωρίας από τον ημίθεο. Διότι τότε συμβαίνει να συλλαμβάνεται μια γυναίκα επ' αυτοφώρω να "κάνει κάτι τέτοιο" - και να υπάρχουν δύο "απαγωγείς" που στη συνέχεια τρέχουν κατευθείαν στο δικαστήριο, γνωρίζοντας ότι αυτό σημαίνει τη θανατική ποινή για τη γυναίκα που πιάστηκε; Αυτό δεν συμβαίνει ποτέ έτσι κι αλλιώς, εκτός αν κάτι έχει κανονιστεί σκόπιμα εδώ. Ο Ιησούς σίγουρα τα γνώριζε όλα αυτά. Διότι ήταν - πιθανότατα από την προηγούμενη εργασία του ως οικοδόμος σε μια οικογενειακή κατασκευαστική ομάδα σε ολόκληρη την περιοχή - επίσης φίλος με πόρνες και τελώνες (ή μάλλον φοροεισπράκτορες) και σίγουρα είχε μιλήσει και με αυτούς για τα προβλήματά τους. Και από εκεί είχε μάθει, για παράδειγμα, πώς εκβιάζονταν οι γυναίκες να εκπορνεύονται - σύμφωνα με τη "διαδικασία των δύο μαρτύρων" της ιστορίας της όμορφης Σουζάνας στο παράρτημα του βιβλίου του Δανιήλ: "Είτε θα κάνεις σεξ μαζί μας (που εκείνη την εποχή σήμαινε την είσοδο στην πορνεία) είτε, αν αρνηθείς, τότε θα σε αναφέρουμε στο δικαστήριο και θα πούμε ότι σε πιάσαμε να κάνεις σεξ με έναν νεαρό άνδρα, αλλά αυτός δραπέτευσε, τότε θα

εκτελεστείς". Έτσι, μια ελκυστική γυναίκα είχε μόνο την επιλογή της πορνείας ή του θανάτου απέναντι σε τέτοιους άνδρες - οπότε δεν είχε καμία ελπίδα. Και στην περίπτωση της αμαρτωλής στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, η κατάσταση ήταν προφανώς κάπως διαφορετική: ήταν σίγουρα πόρνη και είχε με κάποιο τρόπο παραβιάσει τους κανόνες του "επαγγέλματός" της - δεν ξέρουμε ποιο ήταν αυτό, αλλά δεν έχει σημασία - και τώρα επρόκειτο να τιμωρηθεί γι' αυτό. Ίσως είχε αποκρύψει τις σωστές αποδοχές της και δεν τις είχε παραδώσει σωστά; Ίσως είχε ακούσει και αυτή για τις ομιλίες του Ιησού και ήθελε να εγκαταλείψει το επάγγελμά της; Γι' αυτό, οι "προστάτες" της (ή οι νταβατζήδες) είχαν κανονίσει να την πιάσουν να κάνει σεξ με έναν μνηστήρα (ήταν μια κανονισμένη ιστορία,

Αν ερμηνεύω σωστά τον πίνακα "Ο Ιησούς και ο αμαρτωλός", ο ζωγράφος Lukas Cranach ο Πρεσβύτερος (1472-1553) είχε την ίδια άποψη για την αφήγηση στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη με εμένα, ότι δηλαδή πρόκειται για μια εγκληματική ιστορία. Δεν νομίζω ότι μπορείτε να το ζωγραφίσετε πιο

ξεκάθαρα αν νομίζετε ότι οι επίδοξοι μαστούρηδες είναι εγκληματίες, τουλάχιστον δεν μοιάζουν με αποπνικτικούς ηθικολόγους. Και οι δύο "σοφοί ηλικιωμένοι κύριοι" πίσω δεξιά είναι οι τυπικοί υψηλόφρονες θεολόγοι και φιλόσοφοι (και πιθανώς και οι περισσότεροι δημοσιογράφοι) που βλέπουν πάντα μόνο την επιφάνεια και δεν (θέλουν να) γνωρίζουν τι πραγματικά συμβαίνει. Με αυτόν τον τρόπο, οι εγκληματίες μπορούν να συνεχίσουν να κάνουν ό,τι και όπως θέλουν. Μια συναρπαστική εικόνα! Ξέρω ήδη γιατί το ζωγράφισα αυτό για μένα στο Βιετνάμ!

οπότε ο μνηστήρας μπόρεσε να διαφύγει απαρατήρητος) και επομένως θα έπρεπε να τιμωρηθεί - ειδικά ως προειδοποίηση για "τις άλλες γυναίκες των προσατών", ώστε να μην κάνουν κι αυτές τέτοιες ανοησίες...

Τώρα ο Ιησούς είχε γίνει μάρτυρας αυτής της βάνουσης συμπεριφοράς - και την κατήγγειλε σε δημόσιους λόγους: "Κατά της αμαρτίας, κατά των υποκριτών, υπέρ της αγάπης". Έτσι, είχε τα βάλει με την προφανώς πολύ ισχυρή δημιόνδη, που σήμερα θα λέγαμε "μαφία". Έτσι έπρεπε να πεθάνει γι' αυτό.

Έτσι, ο Ιησούς δεν ήταν ιδρυτής θρησκείας, όπως τον περιγράφει η Κ.Δ., αλλά κάτι σαν ερευνητής δημοσιογράφος, όπως οι ερευνητές δημοσιογράφοι Peter R.

de Vries (Ολλανδία), Ján Kuciak και η νύφη του Martina Kusnirova (Σλοβακία), Daphne Caruana Galizia (Μάλτα) και Jamal Khashoggi (Σαουδική Αραβία) στην εποχή μας. Είχε λοιπόν ανακαλύψει τις εγκληματικές μηχανοραφίες σε σχέση με την πορνεία και το χρήμα (τα τυπικά επιχειρηματικά πεδία της μαφίας, οι λειτουργοί των αρχών συμμετείχαν ή έκαναν τα στραβά μάτια) "επί τόπου" και στη συνέχεια, ελλείψει των σημερινών συνηθισμένων μέσων ενημέρωσης, το δημοσιοποίησε σε δημόσιες ομιλίες - οι οποίες αργότερα έγιναν λίγο-πολύ ευσεβείς κηρύξεις, που δεν έβλαψαν κανέναν.

Και πώς προέκυψε αυτή η "λογοκλοπή της Καινής Διαθήκης"; Το θέμα είναι στην πραγματικότητα αρκετά απλό, όταν καταλάβετε την ιδέα του μισού κόσμου εναντίον του οποίου ο Ιησούς είχε δεσμευτεί. Διότι με τον θάνατο του Ιησού, οι ιδέες του Ιησού φυσικά δεν είχαν επίσης πεθάνει, είχε μιλήσει δημόσια για αρκετό καιρό και έτσι είχε και οπαδούς. Και μετά το θάνατό του, κάποιοι από αυτούς άρχισαν να συνεχίζουν στο πνεύμα του. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στους αντιπάλους του Ιησού. Αλλά πώς θα έπρεπε να το κάνουν, ώστε να "εκτονώσουν" αποτελεσματικά την ανησυχία του Ιησού; Γνωρίζουμε ένα παρόμοιο πρόβλημα σήμερα με τη διαγραφή αρχείων στους σκληρούς δίσκους των υπολογιστών. Εάν τα διαγράψετε με ένα κλικ στη λειτουργία "διαγραφή", το περιεχόμενο παραμένει φυσικά εκεί, μόνο που δεν μπορείτε πλέον να το βρείτε. Υπάρχουν όμως προγράμματα για να τα ξαναβρούμε. Κάτι διαγράφεται πραγματικά μόνο όταν το προς διαγραφή περιεχόμενο αντικατασταθεί από νέο περιεχόμενο. Και έτσι έγινε και με τη δέσμευση του Ιησού - γι' αυτό και αντικαταστάθηκε με ένα "νέο περιεχόμενο" - δηλαδή με μια αντίληψη από όλες αυτές τις λογοκλοπές από άλλες θρησκείες που γνωρίζουμε σήμερα ως "Καινή Διαθήκη". Έτσι, η Καινή Διαθήκη δεν είναι ένα διαφημιστικό και εποικοδομητικό γραπτό ΥΠΕΡ του πραγματικού Ιησού, αλλά ένας έξυπνος ελιγμός αντιπερισπασμού ENANTIA στον πραγματικό Ιησού και τον σκοπό του - με τα μέσα της εποχής, όπως υπήρχαν αυτές οι λογοκλοπές των ιστοριών των θεών και του Βουδισμού.

Και αυτός ο "εξαρτημένος" Παύλος έπαιξε προφανώς πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτή τη διαγραφή και την επαναδιατύπωση, διότι είχε καταλήξει στην ιδέα να κάνει το θάνατο του Ιησού στο σταυρό ένα θυσιαστικό θάνατο που ήθελε ο ίδιος - για τη λύτρωση της ανθρωπότητας από οτιδήποτε.....

Αυτό σημαίνει επίσης ότι οι τρεις επικριτές της θρησκείας μας που αναφέρθηκαν στην αρχή αυτού του άρθρου έχουν απόλυτο δικίο στην κριτική τους - μόνο που η λύση του προβλήματος μπορεί να είναι κάπως διαφορετική από αυτή που έχουν φανταστεί.

Μπορείτε να βρείτε περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με αυτό και κυρίως με το τι σημαίνει για εμάς σήμερα η ανακάλυψη του πραγματικού Ιησού στο διαδίκτυο στην ενότητα "Ιησούς ιδεολογία" στον ιστότοπο www.michael-preuschhoff.de - επίσης σε πολλές γλώσσες (μεταφρασμένο με το καλύτερο σήμερα μεταφραστικό πρόγραμμα www.deepl.com).

Αλλά μπορώ ήδη να ακούσω τους επικριτές να λένε: Αν υποθέσουμε ότι η ιστορία της αμαρτίας από το Ιωάννη 8 είναι πράγματι μια ιστορία τιμωρίας του μισού κόσμου, είναι επομένως μια ένδειξη του πραγματικού Ιησού. Αλλά πώς

μπορεί κανείς να πετάξει ολόκληρη την παραδοσιακή θεολογία στη θάλασσα με βάση ένα και μόνο περιστασιακό στοιχείο; Σε αυτό μπορώ μόνο να παρατηρήσω ότι σε μια ασαφή υπόθεση μπορεί κανείς κάλλιστα να ανασυνθέσει μια υπόθεση τέλεια από ένα και μόνο καλό κομμάτι έμμεσων στοιχείων! Και η περίπτωση του Ιησού είναι πραγματικά εξαιρετικά ασαφής - κανείς δεν γνωρίζει, για παράδειγμα, ποιος έγραψε την Καινή Διαθήκη (σε κάθε περίπτωση, δεν ήταν οι μαθητές του Ιησού ή άλλοι που είχαν βιώσει προσωπικά τον Ιησού), γιατί γράφτηκε και πώς κατάφερε να φτάσει "ανάμεσα στους ανθρώπους".

Και πάνω απ' όλα: Με την επιστροφή στη δέσμευση του πραγματικού Ιησού - δηλαδή σε μια "ιδεολογία του Ιησού" - η θρησκεία μας θα έμοιαζε βέβαια εντελώς διαφορετική, δεν θα ήταν πλέον μια θρησκεία ιερέων και λογίων, μια θρησκεία δογμάτων και πίστης, άρα και μια θρησκεία εξουσίας και κυριαρχίας, με κύριους στόχους τη συγχώρεση και τη διαβεβαίωση για μια ζωή μετά θάνατον, αλλά μια άκρως ηθική στάση απέναντι στη ζωή με λογικούς κανόνες παιχνιδιού. Και αυτοί οι λογικοί κανόνες θα ήταν τέτοιοι ώστε όλοι να μπορούν να τους αποδεχτούν, ιδίως όσον αφορά τη σεξουαλική ηθική. Ωστόσο, θα πρέπει να τα διδάσκονται από την παιδική ηλικία. Με τον όρο "όλοι" εννοώ επίσης τους μουσουλμάνους - σύμφωνα με την εμπειρία μου ως δασκάλα, ακριβώς τα κορίτσια τους ενδιαφέρονται περισσότερο. Δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε τους "ηλικιωμένους" ούτως ή άλλως - αλλά μπορούμε να προσεγγίσουμε τη νεολαία! Φυσικά, είναι δύσκολο για εμάς να τους προσεγγίσουμε γενικά, αλλά αν κερδίσουμε τους νέους χριστιανούς μας, τότε τα νέα θα διαδοθούν -και ειδικά στην εποχή του διαδικτύου- και μεταξύ των μουσουλμάνων νέων!

Και να κάτι από την πραγματικότητα της σημερινής ζωής: Πώς αντί για μια εντελώς ηλίθια αναβάθμιση της γλώσσας, οι γυναίκες και τα κορίτσια μπορούν πραγματικά να αναβαθμιστούν.

Στην πραγματικότητα, έχουν ειπωθεί αρκετά για το πρόβλημα του gendering στο μεταξύ: Αυτή η αναδιαμόρφωση είναι μια εντελώς ανούσια και εντελώς περιττή και συχνά ακόμη και γελοία παραφθορά της γερμανικής γλώσσας. Υποτίθεται ότι θα επιφέρει (όπως η μαγική λέξη *abracadabra*) μεγαλύτερη ισότητα των φύλων και, συνεπώς, περαιτέρω αναβάθμιση των γυναικών. Αλλά η εμπειρία είναι ότι αυτό απλώς δεν λειτουργεί με μια τέτοια "γλώσσα μαγικών λέξεων", μια γλώσσα απλώς δεν μπορεί να επιτύχει μια τέτοια αναβάθμιση - διότι συμβαίνει πάντα το αντίστροφο: μια μεταβαλλόμενη πραγματικότητα προκαλεί - αν είναι καθόλου απαραίτητο - μια αλλαγή στη γλώσσα. Πρέπει λοιπόν να φροντίσουμε να αλλάξουμε την πραγματικότητα με διαφορετικό τρόπο!

Και με το gendering, για άλλη μια φορά, ένα νέο γουρούνι περνάει μέσα από το χωριό - με στόχο να διασφαλιστεί ότι όλα παραμένουν τα ίδια όσον αφορά το τι είναι πραγματικά σημαντικό και τι πρέπει να αλλάξει! Και μάλλον έτσι είναι και σε άλλες χώρες - με τις όποιες "άλλες χοιρομητέρες" που στην πραγματικότητα είναι αναποτελεσματικές για μια πραγματική αναβάθμιση των γυναικών.

Αυτό που εννοώ εκφράζεται ίσως καλύτερα από μια συζήτηση που είχα με τη μητέρα ενός μαθητή σχετικά σύντομα μετά την έναρξη της "καριέρας" μου ως καθηγητή σε ένα επαγγελματικό σχολείο με την ευκαιρία μιας σύσκεψης γονέων-

καθηγητών: πριν από πολλά χρόνια, με είχε ρωτήσει σε μια σύσκεψη γονέων-καθηγητών για τον στόχο της θρησκευτικής μου εκπαίδευσης. Απάντησα, μάλλον επιπόλαια: "Τα κορίτσια είναι όλα κάπως σχιζοφρενικά. Εκείνη: "?????" Εγώ: "Λοιπόν, είναι πανικόβλητοι για το ακίνδυνο και παραδεισένιο, όπου θα μπορούσαν επίσης να πάρουν μια χρήσιμη γνώση της ανθρώπινης φύσης και να εμπνεύσουν τους άνδρες που θέλουν να είναι εντάξει με μια όμορφη ηθική, δηλαδή "γυμνοί στην παραλία". Αλλά το προβληματικό, δηλαδή το σεξ με πολύ συχνά αμφισβητήσιμους συντρόφους, το οποίο μερικές φορές τους προκαλεί και δια βίου τραύματα, αυτό θέλουν και το κάνουν". "Και", είπε η μητέρα, "τι θέλεις να κάνεις τώρα;" Εγώ: "Ότι τα κορίτσια κάνουν το ένα το άλλο". Η μητέρα: "Αν μπορείς να το κάνεις αυτό, είσαι καλός!"

Ναι, τι ακριβώς συμβαίνει εδώ;

Το θέμα είναι ότι εμείς οι άνθρωποι είμαστε από τη φύση μας ιδιαίτερα ηθικά όντα, ειδικά σε σεξουαλικά θέματα - και μάλιστα από τα νεανικά μας χρόνια και μετά, ειδικά τα κορίτσια. Και δεδομένου ότι δεν διδάσκονται καμία ρητή ηθική - τους έχει δοθεί ο εγκέφαλός τους από τη φύση και γι' αυτό - υιοθετούν την ηθική που είναι κοινή στην κοινωνία τους, και αυτή είναι η ψευδο-ηθική της εχθρότητας προς το σώμα, οπότε μαθαίνουν από την παιδική ηλικία να ντρέπονται για το σώμα τους. Επειδή ειδικά τα μέρη που τους διακρίνουν από το αντίθετο φύλο είναι προφανώς κάτι που κάποιος προτιμά να μην δείχνει στους άλλους, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να είναι κάτι κακό. Επειδή ειδικά τα μέρη που τους διακρίνουν από το αντίθετο φύλο είναι προφανώς κάτι που κάποιος προτιμά να μην το δείχνει στους άλλους, δηλαδή, πρέπει επομένως να είναι κάτι κακό.

Εξ ου και η ντροπή! Αλλά η ζωή συνεχίζεται - και κάποια στιγμή ενδιαφέρει και το αντίθετο φύλο. Στην πραγματικότητα, θα ήταν αρκετό για τους νέους, οι οποίοι βρίσκονται πάντα σε ένα είδος "φλερτ" για να βρουν τον κατάλληλο σύντροφο γι' αυτούς, να δουν και να δείξουν - με άλλα λόγια, ένα εντελώς ακίνδυνο παιχνίδι για να γνωριστούν μεταξύ τους. Αλλά αυτό δεν είναι δυνατόν - μια τέτοια αβλαβής συμπεριφορά καθίσταται αδύνατη από την εκπαίδευση στην εχθρότητα του σώματος ή ακόμη και στην ντροπή. Γιατί η απελευθέρωση από την ντροπή θα ήταν ένα έθιμο πόρνης - και κανείς δεν είναι πόρνη και δεν θέλει να γίνει. Διότι αυτό θα ήταν αντίθετο με την υψηλή ηθική ...

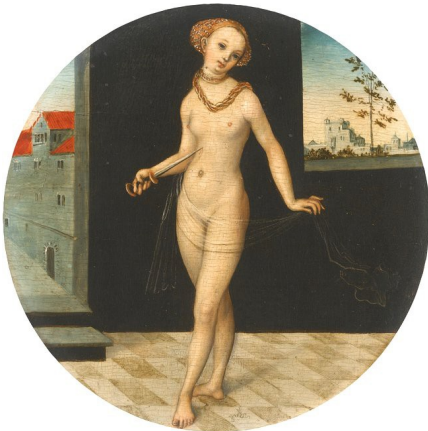
Τι να κάνετε λοιπόν; Αφού η σεξουαλική επαφή πρέπει να γίνει μια μέρα ούτως ή άλλως και αφού, όπως λένε όλοι, δεν πάει καλά με όλους, τα κορίτσια λένε στον εαυτό τους: "Τότε ας το κάνουμε! Άλλωστε, η σεξουαλική επαφή αποτελεί μέρος του σεξουαλικού αυτοπροσδιορισμού και σημάδι επιτυχούς χειραφέτησης. Και όλοι μιλάνε για το ότι είναι απολύτως φυσιολογικό και μάλιστα πρέπει να είναι - και ως ένδειξη ότι είσαι φυσιολογική και υγιής". Έτσι, το ξεκινούν αυτό - και συχνά με συντρόφους που είναι πραγματικά ακατάλληλοι - όπως ήταν το θέμα κατά τη διάρκεια της συζήτησης με τη μητέρα.

Αλλά αυτή η διαστρέβλωση της ηθικής, το τι είναι στην πραγματικότητα ακίνδυνη διασκέδαση και κάτι απολύτως φυσικό (αν μόνο γινόταν σωστά) και τι δεν είναι τόσο ακίνδυνο και τι πρέπει ή δεν πρέπει να κάνουν οι νέοι, ανάλογα με την κατάσταση, φέρνει τα πάνω κάτω στη σεξουαλική ηθική στους πολιτισμούς μας.

Την εποχή του Ιησού, τα κορίτσια και οι νεαρές γυναίκες με υψηλό επίπεδο εγκληματικής ενέργειας αποτρέπονταν από τη φυσική τους υψηλή ηθική με εντελώς εγκληματικές μεθόδους - σήμερα προγραμματίζονται με αδιαφορία και έλλειψη ενσυναίσθησης μέσω της χειραγώγησης σε μια ψευδο-ηθική.

Το να βάλουμε κάτι στη θέση του εδω - ξεκινώντας από τους νέους - και να εμπλακούμε, αυτό θα ήταν το καθήκον της θρησκείας μας - σύμφωνα με την ιδεολογία του Ιησού. Αυτό θα οδηγούσε στη συνέχεια σε επιτυχή σεξουαλικό αυτοπροσδιορισμό και επίσης σε πραγματική χειραφέτηση, ειδικά για τα κορίτσια και επομένως για τις γυναίκες αργότερα στη ζωή τους - αν, αφενός, ξεπεράσουν την εχθρότητα προς το σώμα και, αφετέρου, έχουν σεξουαλική επαφή μόνο εκεί που ανήκει από τη φύση, δηλαδή στην οικογένεια (επειδή μπορούν να γεννηθούν παιδιά κατά τη διαδικασία - και τα παιδιά ανήκουν στην οικογένεια)!

Και όσο για την ντροπή, αυτή προέρχεται μόνο από το να μην ζούμε τη φυσική μας ηθική - που είναι η μονογαμία. Και αν ζούσαμε αυτή τη φυσική ηθική, τότε η ντροπή θα εξαφανιζόταν αυτόματα, ας πούμε, σαν ένας κακός εφιάλτης. Ο δρόμος προς αυτή τη φυσική ηθική είναι να κάνουμε τα κορίτσια πιο πονηρά με αυτή την έννοια!

Ένα από τα ιδανικά του Lukas Cranach του πρεσβύτερου, ο οποίος ήταν ζωγράφος και ουμανιστής, ήταν ότι η ηθική και η γύμνια ανήκουν μαζί, και μάλιστα ότι ίσως η αληθινή ηθική είναι δυνατή μόνο αν συνδυάζεται και με τη γύμνια (πάντα μόνο εκεί που ταιριάζει, φυσικά). Ένα πολύ ωραίο παράδειγμα αυτού του συνδυασμού είναι η απεικόνιση της Ρωμαίας πολίτιδας Λουκρητίας, έστω και αν η μοίρα της ήταν θλιβερή. Είχε υποστεί βιασμό και υπέφερε τόσο πολύ από αυτή την τρομερή εμπειρία, για την οποία η ίδια ήταν αθώα, αλλά με την οποία δεν ήθελε πλέον να ζει - που

αυτοκτόνησε. Ως εκ τούτου, οι Ρωμαίοι την θεωρούσαν την επιτομή της ηθικής. Και με αυτή την έννοια την ζωγράφισε ο Lucas Cranach ο Πρεσβύτερος.

Όμως, ενόψει αυτής της μεγαλοπρεπούς χειραγώγησης, η ανοησία με το vergendering είναι επίσης μια τέλεια κόκκινη ρέγγα. Περισσότερα σχετικά με αυτό στο www.michael-preuschhoff.de, εδώ ειδικά στο διαδικτυακό βιβλίο "Jesusideology".

Michael Preuschhoff, Dipl.-Theol. και συνταξιούχος καθηγητής θρησκευσιολογίας επαγγελματικής σχολής, e-mail: hpreuschhoff@gmx.de

Μετάφραση από τα γερμανικά με www.deepl.com

VENUSDIENTST

Karin Freiwald – meine Jahre als Hure

Offene Worte
über die Sexarbeit

Mit historischen Streiflichtern
zu »Liebe, Lust und Laster«

Karin Freiwald – links oben wenige Monate vor dem Beginn ihrer Sexarbeit, rechts oben ihr »Werbefoto« im Clubbordell.
Links: im ersten Jahr als Prostituierte.

In ihrer autobiographischen Erzählung schildert Karin Freiwald mit beachtlichem Bekennermut den Werdegang zur Hure und erinnert sich an die eindrucksvollsten Erlebnisse und Erfahrungen während der Zeit als Sexarbeiterin. Sie ermöglicht den Lesern einen tiefen Blick in die eigentümliche Welt der Prostitution.

Το βιβλίο αυτό "Venusdienst - Karin Freiwald - Meine Jahre als Hure" (Υπηρεσία Αφροδίτης - Τα χρόνια μου ως πόρνη) μου το γνωστοποίησε ένας φίλος όταν ήταν στο διαδίκτυο. Και καθώς το διάβαζα, συνάντησα - καθαρά τυχαία -

ένα απόσπασμα (σελίδες 34 και 35) που παραπέμπει στην ιστοσελίδα μου:

Σε έναν ιστότοπο (www.basisreligion.de) βρήκα πρόσφατα μια επιχειρηματολογία για το θέμα των bimbos, η οποία περιγράφει πολύ εύστοχα τις ρίζες μιας συγκεκριμένης συμπεριφορικής αποτύπωσης: "Ωστόσο, πριν στρέψουμε τη μύτη μας σε μια τέτοια δήθεν ανήθικη κοπέλα, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ποιος είναι στην πραγματικότητα ανήθικος εδώ. Πώς τα πήγε ένα τέτοιο κορίτσι στο παρελθόν; Δεν έχει διδαχθεί από την παιδική της ηλικία μια δουλοπρεπή ηθική με κάθε είδους ταμπού και φόβους, ενθαρρύνοντας έτσι την ηλιθιότητα και την αφελεία της; Δεν τον έκαναν πάντα να πιστεύει ότι η ντροπή ήταν η επιτομή κάθε ηθικής, και αυτό δεν τον έστειλε προς τη λάθος κατεύθυνση και δεν τον έκανε αρκετά περιεργο για περισσότερα;" (Σημείωση: έκτοτε προτίμησα μια διαφορετική επιχειρηματολογία, η οποία ελπίζω να είναι πιο ελκυστική).

Νομίζω ότι μπορώ να είμαι δικαιολογημένα υπερήφανος που μια πόρνη, μια γυναίκα του επαγγέλματος, ας πούμε, συμφωνεί μαζί μου (δηλαδή ένας θεολόγος!) ότι οι νέοι άνθρωποι στέλνονται προς τη λάθος κατεύθυνση με την προδιάθεσή τους για υψηλή (σεξουαλική) ηθική. Οι περιπτώσεις κακοποίησης που συζητούνται τόσο πολύ σήμερα είναι σίγουρα πολύ άσχημες, αλλά νομίζω ότι είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου: Απλώς δεν έχουμε ένα πολιτιστικό κλίμα φιλικό προς την ηθική - και γι' αυτό ευθύνονται κυρίως οι θρησκείες! Επειδή από την παιδική ηλικία οι άνθρωποι δεν μαθαίνουν -ιδίως μέσω των θρησκειών- καμία πραγματική ηθική, αλλά μόνο μια ψευδαισθητική ηθική, δηλαδή αυτή της ντροπής (ή επίσης της εχθρότητας προς το σώμα). Μια πραγματική ηθική, ειδικά στους νέους ανθρώπους, ειδικά στα κορίτσια που δεν έχουν ακόμα "σεξουαλική εμπειρία", που έχουν σίγουρα μια κάποια περιέργεια, αλλά όχι (ακόμα) κάποια παρόρμηση να την επαναλάβουν, πρέπει να προέρχεται από τη συνείδηση και όχι από το μαγικό ή το μπικίνι. Αλλά ακριβώς για αυτό το είδος συνείδησης δεν ενδιαφέρονται οι θρησκείες. Και ούτε οι θρησκείες ούτε κανείς άλλος κάνει κάποια έρευνα πάνω σ' αυτό, αν και εδώ ακριβώς μπορεί να γίνει κάτι!